

SEMPRE ESTARÀ ENTRE NOSALTRES

A casa, la matinada del dia dotze de gener, no l'oblidarem mai. El pare, una vegada més, havia marxat sense sopar per poder assistir a una reunió, en aquest cas dels Amics de les Gavarres i Ardenya. "Va morir víctima d'accident treballant per totes aquelles coses en què sempre havia cregut". Senzill i emotiu, així de cruel. A casa, la veritat, el pare no hi era massa. Però hi era, i ara no. Molts de vosaltres el coneixieu a la feina, a l'Ajuntament, al partit... però no a casa. En Joan Maymí, un dels qui més el coneixia, ho va dir ben clar: "La mort ha segrestat la seva vida, plena d'hores robades a la família". I així és, o era. D'una cosa n'estem segurs: una persona no la trobes mai tant a faltar fins que saps que no tornarà. Per nosaltres, però, el pare encara hi és, i mai deixarà de ser-hi. Els pocs consells que ens donava sempre eren els bons, i el temps ho demostrava. Quantes vegades havíem discutit el seu tarannà fins no entendre que ell era així. S'apassionava debatent aquells problemes que patia a la feina, o a l'Ajuntament. Els problemes domèstics, en canvi, quedaven sovint en segon terme. "Has de fer el que tu creguis que has de fer, i no ho pot fer ningú més que tu", ens havia dit en més d'una ocasió. El consell, que segur havia donat a més d'un de vosaltres, procurem seguir-lo. I som conscients que vosaltres el compliu. La prova més clara ha estat la quantitat d'ofertaments que hem rebut després que ell, físicament, ja no hi és. Hem quedat sorpresos de la quantitat d'amics que ens han ofert, de tot cor, el que tenien. Ell ho hauria volgut així. Confiava de ple en nosaltres. Confiava en la mare, sempre a punt i disposada, a ajudar-lo a ell i als fills, en el que fos necessari. I confiava en els fills, a qui mai va obligar a prendre una trajectòria que no fos volguda per un mateix, malgrat, a vegades, no estar-hi d'acord. "En la mesura que respecteu els altres, vosaltres sereu respectats", pensava. Explicar-vos com era en Joan Xirgo a casa ens és difícil. Segurament tan difícil com explicar-vos com era ell fora de casa. Estem segurs d'haver conviscut amb algú molt especial. Només ens resta, recordem-ho, pensar en el que ell representa per a nosaltres. L'exemple de constància, d'ofertament i de dedicació que ens ha deixat, i que procurarem seguir. Per als fills, la mare és qui més ens ho recorda. Ha tingut la sort de viure amb ell. I nosaltres, els fills, tenim la sort de tenir-la a ella. Tots, però, mare i fills, estem segurs que no serem els únics que el trobarem a faltar i que, en moments difícils, no serem els únics que el recordarem.

XAVIER XIRGO
LA MARE I GERMANS

La mare... ha tingut la sort de viure amb ell...